

197. ՄՈՐԸ ՀՐԱՆՆԵՔՅԸ ՏՂԱՆ Ա ԱՆՈՒՄ

Մին շատ խըելունք մարթու մին անխելք կնեգյ ա իննմ։
Տահանց ինում ա էրկու տղա։ Տղեն մինը հորն ա քաշում, էն մինն
էլ՝ մորը։ Իրեք-չորս տարն վըեր անց ա կենում, մարթը մըեռնում
ա։ Տղեքյը մծանում ըն, ըխշըդանքու հանում, ըսկսում տոնը պա-
հելը։ Էտ խըելունք տղան կարում ար իրան անխելք ախպորը հենց
պինըցընե, վըեր միշտ օքութ ինի։

Մին օր էտ անխելք ախպըերը կյամ ա խըելունք ախպորը
կոշտը, ասում.— Էն ա էահինշ ծմակումը մին կորած օղտ կա, լի-
քը խուրչինն էլ մեշքավը քցած։ Խըելունք ախպըերն ասում ա.—
Քյինն առաշըտ քցի, պեր։ Տա քյիննմ ա օղտն առաշը քցնմ, պի-
րնմ իրանց հայաթը։ Էտ խըելունք տղան խուրչինը պեց ա անում,
տըեանում մեշը լիքը վըեսկե յա։ Գյնդնմ ա, վըեր մարը կըրը-
լական չի պիրաննմը պահե, քյիննմ ա կոշտը, ասում.— Մամա,
պապան քյանսիւր ա իլնլ, կըրեցալ չի քեզ հրսանեքյ անե, քու
հրսանեքյըտ ես ըմ ըննական։ Մարն ասում ա.— Հա՛, քե մատաղ,
ըրա, դադիտ տանեմ։ Տու մին խոր փոս ա կտրում, օղտը մորթում,
կուտուր-կուտուր անում, ածում մեշը, վըեսկեն եր օնում, տա-
նում լնվ պատրաստություն տըեանում, մորը հրսանեքյ անում,
մնացածն էլ տանը պական-պոատը դնըցնում, ամմեն հինշ
փոխում, ըսկսում մըթըվտրի ապրելը։

Մին քանի վախտ վըեր անց ա կենում, էրկու մարթ օղտեն

շոռ կլանան՝ հանում են էտ շենը, ըխպըրան մոտանում, տըհս-
նում մին մըն՝ կնեզ կոթը լըցած տանում ա։ Մոտանում են, էտ
կնգանն անա հըրցնում, թա պա իստի օղտ շը՝ տըհսալ խորշի-
նը մեշկին։ էտ կնեզն ասում ա.— Տեսալ ըմ, զադատ տաննմ, պա
հոնց շը՝ մ տըհսալ, խուրշինն էլ լիքը վըհսկն յար։ Տահանք հըր-
ցընում են, թա պա բիդի վըհրդն՝ զ ա քնեցալ, էտ կնեզն ասում
ա.— Տղեքյըս օղտը պերալ ըն, մորթալ, կուտուր-կուտուր ըրալ,
նի տվալ փոսը, վըհսկեն նր կալալ։ Հըրցընում են, թա տա հիբի
յա իլնլ, էտ կնեզը թա հրսընքըն տըռնն։ Սահանք ասում են
էս կնգանը խընթը տընդը շի, տըհսնաս տրա հրսանքյը քանի
տարե առաջ ա իլնլ։ Տի էլ թողում են, հղեն փոխում, օրիշ տընդու
յիբա քյիննամ։

